

Дамян Дамянов

И някаква хайдушка птица

...

...И някаква хайдушка птица.
И някакъв разпаден залез.
И някаква внезапна песен,
Ведно със залеза дошла.
Върти се птицата, върти се.
И в радостта ми плаче жалост.
И в пролетта ми има есен.
Но светят птичите крила.
Те пак ме вдигат, пак ме носят
Над разлюлени буйни ниви
И над ожънати стърнища,
И над налети класове.
Сеитби, жътви, сенокоси.
Усмивки, мъртви или живи.
И залези като огнища.
И изгреви за векове...
И някаква хайдушка птица.
Лети нагоре. Аз – със нея!
Летя и пея, и тъгувам!
Летя и нося красота.
Носи се в полет ти! Носи се,
Земя, в която аз живея,
Земя, в която аз пътувам
От вечността към вечността.
Българио, безсмъртна моя,
Носи ме в пътя си всевечен,
Тъй както в своя път те нося
От люлката до гроба чак!
И във смъртта ще съм спокоен,
Ако, във твоята вечност вречен,
Безсмъртието ти докосна
И мъртъв, в теб възкръсна пак!

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8019>]